

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **M. L.**, bytem K. 620/18, Ch., zastoupen JUDr. Martinem Čonkou, advokátem, se sídlem Komenského 2276/4, Cheb, proti žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro vnější službu**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. PPR-17034-6/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 19. 8. 2013, č. j. PPR-17034-6/ČJ-2013-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Martina Čonky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 10. 5. 2013, č. 480/2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas za léta 2009-11.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalobce za věcně nesprávné a nezákonné. Taktéž je považuje za nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a námitkami žalobce.

Dle žalobce nebylo nepochybným způsobem prokázáno, že v případech, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, byly splněny zákonem formulované podmínky, za nichž lze službu přesčas nařídit (§ 54 odst. 1 ve spojení s § 201 zákona č. 361/2003 Sb.), tedy 1) důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Služba přesčas nebyla dle žalobce jednotlivým příslušníkům útvaru jakkoli zdůvodňována a ani jednotliví příslušníci nepotvrzovali ústně či písemně, že jim byla nařízená služba přesčas oznámena a že by obdrželi nějaké zdůvodnění.

Žalobce též poukazuje na to, že řádné odůvodnění nařízení služby přesčas bylo žalovanému stanoveno i závazným pokynem policejního prezidenta z roku 2007. Žalobce z listinného důkazu založeného na čísle listu 32-34 dovozuje, že přesčas nebyl nařízen z důvodu důležitého zájmu služby, ale z důvodu personální nedostatečnosti, která musela být aktuálně vykryta přítomností jiných policistů, mimo jiné též nařízením služby přesčas žalobci. Tvrzení žalobce, že služba přesčas byla nařizována z důvodu personální nedostatečnosti, nebyla ve správním řízení žádným způsobem vyvrácena.

Žalobce má za to, že předpoklad výjimečnosti služby přesčas potvrzuje i stanovisko policejního prezidenta č. j. SP-350/PR-2007. Pouhé konstatování, že bývalý přímý nadřízený žalobce v rámci tohoto řízení tvrdí, že příslušníci byli seznamováni při nástupu služby s bezpečnostní situací, úkoly a případnou potřebou a důvody nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby, neznamená, že tomu tak skutečně bylo, když zde existuje vyjádření žalobce, že tomu tak nebylo. Je totiž nesprávná argumentace žalovaného, že pokud určité skutečnosti uvedl plk. Ing. H., jsou tyto skutečnosti bez dalšího správné. Služební funkcionáři se měli vypořádat s tím, proč považují za správná tvrzení plk. Ing. H., kterým uvěřili, a naopak neuvěřili tvrzením žalobce.

Závěr žalovaného, že důležitý zájem služby vyplývá ze samotného faktu, že Česká republika je vázána Vídeňskou úmluvou a důležitý zájem služby je splněn v každém okamžiku, bez ohledu na konkrétní skutkovou situaci, považuje žalobce za nesprávný. Odkazuje k tomu na argumentaci Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 10A 42/2011, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126, který řešil obdobný případ.

Žalobce připomíná, že podle jeho názoru nelze odůvodnění nařízení služby přesčas dodatečně doplňovat, ale odůvodnění mělo být sděleno a zaznamenáno v době nařízení této služby přesčas. Pokud podle žalobce neexistuje alespoň rámcové vymezení důvodu a stručný písemný záznam např. v knize služeb, nelze mít za prokázané, že odůvodnění nařízení služby přesčas bylo žalobci alespoň sděleno. Žalovaný ovšem žádný důkaz k odůvodnění nařízení služby přesčas neprovedl. Zdůvodnění nařízení služby přesčas by mělo být zachyceno v takové formě, aby je bylo možné vždy zpětně vyhledat a přezkoumat; přitom je nutné vycházet z listin, které vznikly v relevantní době.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu žaloby uvádí, že podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Z odůvodnění rozhodnutí obou stupňů vyplývá, že v žalobcově případě byly dodrženy zákonné podmínky nařízení služby přesčas. V letech 2009-2011 nepřesáhla služba přesčas v důležitém zájmu služby 150 hodin v kalendářním roce. Důležitý zájem služby je v případě útvaru, ve kterém byl žalobce zařazen, spatřován ve skutečnosti, že útvar zajišťuje ochranu objektů vyplývajících z Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích. K zajištění ochrany uvedených objektů je nezbytný určitý počet příslušníků. Každá náhlá nepřítomnost příslušníka ve výkonu služby musí být nahrazena jiným příslušníkem v rámci nařízené přesčasové služby. Případná nedostatečná ochrana objektů by měla mezinárodní negativní dopad na ochranu obdobných objektů České republiky v zahraničí. Služba přesčas byla nařizována v případech, kdy nebylo možné splnění služebních úkolů zabezpečit příslušníky, které měl vedoucí příslušník v daném okamžiku k dispozici. Z vyjádření přímého nadřízeného žalobce vyplývá, že důvody nařizované služby přesčas byly příslušníkům sdělovány při rozdělení služby. Z tabulky, jež je součástí prvostupňového rozhodnutí, vyplývají důvody nařízené služby přesčas. Jedná se o výjimečně nastalé a nepředvídatelné překážky, pro které nemohli příslušníci nastoupit do výkonu služby. Konkrétně se jedná o onemocnění příslušníků, o ošetřování dítěte nebo člena domácnosti, dárcovství krve a nařízení mimořádné dovolené z důvodu závažné rodinné nebo osobní situace. Dalšími důvody nařízení služby přesčas byly mimořádně nařízené bezpečnostní akce v důsledku zhoršující se mezinárodní situace, popř. akce, jejichž průběh nebylo možné zajistit stávajícím počtem příslušníků. Je rovněž patrné, za kterého příslušníka byly konkrétní hodiny služby přesčas odslouženy. Nejednalo se o personální nedostatečnost. Prvostupňový služební funkcionář tudíž přezkoumatelně zdůvodnil nařízení služby přesčas. V případě žalobce se nejednalo o plánování služeb předem s předstihem jednoho nebo i více týdnů či měsíců, tato skutečnost je důvodem, proč je nepřijatelné v žalobcově případě aplikovat stanovisko odboru personálního Ministerstva vnitra č. j. SP-350/PR-2007. Okolnosti nařizování služby přesčas byly v žalobcově útvaru odlišné od situace operačních středisek, kterou se zabývají žalobcem zmíněné rozsudky soudů. Informace uváděné plk. Ing. H. měli služební funkcionáři za prokázané a neměli důvod o nich pochybovat. Vymezení důvodů nařízení služby přesčas lze doložit i zpětně. Z konkrétních okolností nařizování služby přesčas bylo přezkoumatelně dovozeno, že žalobci byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem a žalobci za ni nenáleží služební příjem.

Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl v celém jejím rozsahu.

V replice žalobce konstatuje, že žalovaný ve vyjádření k žalobě v podstatě jen opakuje, co již bylo řečeno v rozhodnutí obou stupňů. Žalovaný tedy nevyvrací žalobní důvody a žalobce trvá na podané žalobě.

Byť žalovaný požadoval nařízení jednání, soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť shledal pro takový postup důvody dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K otázce posuzování zákonnosti nařízení výkonu služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru existuje konstantní judikatura správních soudů (např. rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10A 34/2010-28, ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10A 42/2011-34, ze dne 29. 12. 2011, č. j. 10A 75/2011-23, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 10A 48/2012-36, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 Ads 15/2012-34, ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, atd.). Přestože se jednotlivá rozhodnutí soudů samozřejmě týkají jiných příslušníků, kteří vykonávali službu u jiných útvarů policie, popř. u jiného bezpečnostního sboru než žalobce, jsou závěry, k nimž soudy v citovaných rozhodnutích dospěly, plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Městskému soudu v Praze, který se s těmito judikatorními závěry plně ztotožňuje, nezbyvá, než aby je nyní (v podstatě doslova) zopakoval.

Služba přesčas je primárně upravena v § 54 služebního zákona jako služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn (srov. § 52 služebního zákona, podle kterého činí základní doba služby příslušníka 37,5 hodiny týdně). Podle § 54 odst. 1 služebního zákona ji lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby a nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (a contrario z jiného důvodu a ve větším rozsahu – vyjma § 54 odst. 2 služebního zákona – službu přesčas nařídit nelze). S tím služební zákon počítá i v souvislosti s úpravou výše služebního příjmu, jenž je podle § 112 odst. 2 služebního zákona stanoven s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Co je důležitý zájem služby upravuje služební zákon v § 201 odst. 1 jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Nad rozsah výše uvedených 150 přesčasových hodin v kalendářním roce lze podle § 54 odst. 2 služebního zákona výkon služby přesčas nařídit pouze v případě vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, a to po dobu krizového stavu, resp. po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu.

Zákonodárce již při přijímání služebního zákona předpokládal, že mohou nastat situace, za kterých bude třeba příslušníkovi nařídit výkon služby přesčas a ten bude mít povinnost tuto službu vykonat. Proto za tím účelem stanovil v § 54 zákonné podmínky, za kterých (jedině) lze výkon služby přesčas nařídit. V takovém případě se rozsah 150 přesčasových hodin v kalendářním roce považuje za zohledněný ve služebním příjmu za výkon služby a příslušník za řádně odpracované hodiny v rámci výkonu služby přesčas v uvedeném rozsahu další služební příjem nedostane. To mj. také odpovídá úpravě náhradního volna a služebního příjmu za službu přesčas dle § 125 služebního zákona, podle něhož má příslušník nárok na náhradní volno (popř. poměrnou část přiznaného

základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku) až za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce.

Extrakcí výše uvedených pravidel lze dovodit podmínky, které musí být vždy splněny, má-li být institut služby přesčas využíván v souladu s platnou právní úpravou. Těmito podmínkami jsou: 1) důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.

Výkon služby přesčas v souladu s výše uvedenými pravidly je v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce presumován ve výši stanoveného služebního příjmu, a příslušník tak za něj další (extra) příjem nárokovat nemůže. Pokud jde o podmínku důležitosti zájmu služby, ponechává zákonodárce pro (služební) praxi značný aplikační prostor v podobě poměrně široké definice v § 201 odst. 1 služebního zákona, kdy za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Ve vztahu k nařizování služby přesčas tak bude především věcí příslušných vedoucích pracovníků žalovaného, aby vždy v mezích daných tímto ustanovením potřeby, rozsah a přípustnost nařízení výkonu služby přesčas zvážili. S tím na druhé straně souvisí i povinnost takový postup náležitě odůvodnit. Soudy ve správním soudnictví pak budou moci dodržení vymezených mantinelů správní úvahy posoudit a přezkoumat, a to mj. s ohledem na odůvodnění, jež musí správní úvahu z podstaty věci doprovázet. Soud v takovém případě nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda logicky plyne z objektivních okolností a zda k němu správní orgán dospěl řádným postupem.

V posuzované věci v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů jsou vysloveny důvody, pro něž byla služba přesčas v případě žalobce nařízena. Předně je poukazováno na to, že žalobce je zařazen v Útvaru pro ochranu ústavních činitelů. Tomuto útvaru náleží mimo jiné zajišťování ochrany zastupitelských úřadů a určených objektů tak, aby byla naplňována Vídeňská úmluva o diplomatických stycích, z níž České republice vyplývá povinnost chránit objekty zahraničních diplomatických misí a další objekty. V tom je spatřován důležitý zájem služby a v případě potřeby je důvodné nařízení služby přesčas. Součástí rozhodnutí prvního stupně je dále tabulka, v níž je uvedeno v který den, za kterou osobu, kolik hodin a z jakého důvodu konal žalobce službu přesčas. Jako důvod u jednotlivých služeb přesčas je uvedena nejčastěji pracovní neschopnost jiného příslušníka.

K odůvodňování služby přesčas naplňováním Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích soud konstatuje, že takový důvod obstat nemůže. Povinnost chránit objekty zahraničních diplomatických misí a další objekty a další povinnosti plynoucí z Vídeňské úmluvy jsou běžnou součástí úkolů Útvaru pro ochranu ústavních činitelů. Jedná se o standardní činnost tohoto útvaru. Nelze v tomto směru tudíž hovořit o důležitém zájmu služby, neboť ve smyslu shora shrnuté judikatury důležitý zájem služby může být dán jen výjimečnými, mimořádnými případy.

Pokud jde o tabulku, uvedenou v rozhodnutí prvního stupně, v níž je vyznačeno, v který den, za kterou osobu, kolik hodin a z jakého důvodu konal žalobce službu přesčas,

je třeba konstatovat, že tato tabulka, resp. důvody v ní uváděné (nejčastěji pracovní neschopnost jiného příslušníka), nemají oporu ve správním spisu. Správní spis sice obsahuje obdobnou tabulku s názvem „prap. L. – přehled odpracovaných přesčasových hodin v limitu „150“ hodin bez nároku na služební příjem v letech 2009-2011“, a to jako přílohu sdělení Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ze dne 5. 3. 2013, č. j. UOC-369-1/2013-60, avšak je zjevné, že se jedná o ad hoc zpracovanou tabulku k uvedenému sdělení z 5. 3. 2013. Správní spis tedy neobsahuje žádné původní podklady, z nichž by byly patrné důvody nařízení služby přesčas žalobci v letech 2009-2011.

Soud k tomu dále uvádí, že řízení ve věcech služebního poměru se podle § 171 písm. h) služebního zákona nevztahuje na nařízení služby přesčas, z čehož je zřejmé, že se při nařizování přesčasové služby nevydává rozhodnutí v písemné formě, které by muselo obsahovat náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 téhož zákona. Službu přesčas nařizuje vedoucí příslušník rozkazem daným k výkonu služby, který musí podřízený příslušník splnit, a to i v případě jeho zřejmého rozporu s právním předpisem (§ 5 odst. 1, § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 a 2 služebního zákona). Nařizování služby přesčas je nepochybně v praxi velice častým jevem, takže při absenci způsobu jeho sdělování podřízeným příslušníkům ve služebním zákoně je možné tak činit i ústní formou. Nicméně příslušníkovi lze podle § 54 odst. 1 služebního zákona nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce jen v důležitém zájmu služby. Navíc služba přesčas představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídít výkon služby nad rámec základní doby služby, která podle § 52 odst. 1 služebního zákona činí 37,5 hodiny týdně. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení tak musí být možné ověřit, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka či jeho výsluhového nároku a v případném soudním přezkumném řízení mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, zda služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoliv. Proto je nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na zmíněnou neformálnost rozhodování o službě přesčas a její četnost nelze zajisté vyžadovat, aby odůvodnění jednotlivé služby přesčas mělo parametry, které služební zákon stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně po vedoucím příslušníkovi je možné žádat alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Takový požadavek umožňuje posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas v řízení ve věcech služebního poměru a v soudním řízení správním a zároveň nepřináší výraznější administrativní zátěž, která by ohrožovala plnění jiných úkolů vedoucích příslušníků bezpečnostních sborů.

Posuzování podmínek pro nařízení služby přesčas a z toho vyplývající požadavek na přiměřené odůvodnění takového opatření dále není výrazem nepřípustného rozšíření pravomoci soudního přezkumu i na úkony, jimiž vedoucí příslušníci ukládají podřízeným příslušníkům úkoly směřující ke způsobu, době a rozsahu výkonu služby podřízených příslušníků. Především je nutné zdůraznit, že dosavadní judikatura neučinila závěr o možnosti soudního přezkumu samotného úkonu, jímž vedoucí příslušník v rámci svého oprávnění dává rozkazy k výkonu služby nařizuje podřízenému příslušníku službu přesčas. Správní soudy vymezily podmínky pro nařízení služby přesčas spočívající v

důležitém zájmu služby a z toho vyplývajících předpokladů výjimečnosti služby přesčas v rámci soudního přezkumu rozhodnutí služebních funkcionářů vydaných v řízení o služebním poměru, která se týkala nároků příslušníků vyplývajících z údajně nezákonné služby přesčas. Taková rozhodnutí správního orgánu nepochybně představují úkony správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhají soudnímu přezkumu. V jeho rámci pak musí soud posoudit dodržení uvedených podmínek pro nařízení služby přesčas, což však nemůže učinit bez znalosti konkrétního důvodu, který vedoucího příslušníka k takovému opatření přiměl v čase, kdy služba přesčas byla nařízena. Jestliže vedoucí příslušník takový konkrétní důvod alespoň v rámcovém rozsahu nevymezí a nezaznamená ho v písemné formě, ani ho nelze spolehlivě dovodit ze spisového materiálu, nemůže služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru náležitě posoudit, jestli služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem, či nikoliv. V důsledku toho si takový úsudek nemůže učinit ani soud.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a podle § 76 odst. 1 písm. b) zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč. Za repliku soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v převážné míře jen opakuje tvrzení a argumenty již obsažené v žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.